

1.

ХИНА (ЙАЙОИ)

Хина не можеше да види нищо. Дробовете ѝ щяха да се пръснат. Всеки миг щеше да отвори уста и да поеме смъртоносните води на езерото. Частици от краткия ѝ живот долитаха при нея: лицето на майка ѝ, последните думи на баща ѝ, викът за помощ на брат ѝ, преди да изчезне. Тя бе една от малцината оцелели след касапницата в Мияко. Сега животът ѝ свършваше и тя и Такемару, бебето, което стискаше отчаяно, щяха да се потопят в смъртта. В очите ѝ се събираха сълзи, но веднага се губеха във вълните на езерото Касуми.

Изведнъж до нея се появиха тъмни фигури, сграбчиха я силни ръце. Издърпаха я нагоре, към светлината, като по чудо, все още с детето в прегръдките ѝ. Тя повърна и се закашля, не ѝ достигаше въздух, после го пое на големи глътки в дробовете си. Някакви ръце се протегнаха отстрани на лодката и взеха Таке от нея. Той беше отпуснат и блед, но когато я изтеглиха на борда, го чу да пищи, с накъсани, гневни издихания. Беше жив.

Лодката подскачаше като диво животно на силния западен вятър. Тя видя как едно кафеникаво-бежово конопено платно бързо се сниши и се спусна на палубата, докато кормчията се бореше с греблото на кърмата. Мъжете, които се хвърлиха във водата, за да я спасят, също бяха вдигнати на палубата. Те скъсаха дрехите си и останаха голи, като не спираха да се смеят. Маймуни пищяха и бърбореха срещу тях, и танцуваха на края на въженцата си. Слънцето от изток беше заслепяващо. Край нея се събра тълпа. Всички останали мъже, освен голите, бяха целите облечени в червено. Те изглеждаха като същества от друг свят и тя се уплаши, че се е удавила. Но жените съблякоха тежките дрехи от нея с ръце, които усещаше като истински, и възкличаваха на изящното им качество с човешки гласове. Тя и бебето бяха увити във вълчи и мечешки кожи и някой постави купа с гореща, странно миришеща течност в ръцете ѝ.

Мъжете отново вдигнаха платното, конопът плющеше, бореше се с тях, възетата свистяха, провираха се през въздуха. Маймуните запищяха по-силно. В настаналия хаос едно от момчетата се приближи до нея, стиснало лютнята. Под воя на вятъра и пляска на вълните тя все още свиреше, но по-леко, а палисандровата ѝ коруба, украсена със седеф и злато, блестеше на слънцето.

– Коя си ти? – каза то тихо. – Какво правиш с Гензо?

Фрагменти от спомените ѝ се появиха. *Това е Гензо, императорската лютня*, беше ѝ казала Екихиме, майката на Таке, Есенната принцеса, и тя ѝ бе обещала да ѝ каже къде е детето император, но не бе успяла. Можеше ли това да е той, застанал пред нея? Сигурно, лютнята го издаде. Но тя трябваше да скрие факта, че знае кой е той.

Поклати глава срещу него, сякаш не разбираше, и протегна ръце. Очите му се присвиха, докато ѝ подаваше лютнята. Видя притеснението му и ѝ се прииска да го успокои, но не посмя да каже нищо. Как трябваше да се обърне към него, като за начало? Думи на почит и уважение напиреха в гърлото ѝ, но тогава моряците при платната му подвикнаха грубо да им дойде на помощ. Зад него друго момче държеше ръкописа, направен от съшити страници.

– Йоши хвана лютнята, а аз хванах това – каза ѝ той и ѝ го подаде. – Тежко е! Как момиче като теб е успяло да го хвърли толкова далеч?

Тя го грабна от него. Не можеше да го обясни, може би му бяха поникнали крила и бе литнал. Вече знаеше, че „Съкровищницата на лозата кудзу“ е магическа. Пъхна я под мишница и насочи вниманието си към лютнята. Тя изпусна въздишка, сякаш щеше да започне да свири, и Хина я сграбчи с другата си ръка.

Край нея ехтяха още и още викове. Момчетата се стрелкаха наоколо и лютнята замлъкна. Запази красотата си, но се предаде на докосването ѝ и ѝ позволи да свири на нея. Вече не свиреше сама в неудържимия си изблик на радост.

– Тя е музикантка – възкликна един от мъжете, които я бяха спасили. – Трябва да я отведем при госпожа Фуджи.

Другите гледаха назад към Нишими, който едва се виждаше над развълнуваната повърхност на езерото.

– Сигурно е от благородна фамилия. Вероятно липсва на някого, вероятно някой ще тръгне да я търси.

– Това беше домът на владетеля Хидетаке – каза един гребец.
– Той е мъртъв.

– Може ли да е неговата дъщеря? Тази, която наричат Есенната принцеса?

– Есенната принцеса сега щеше да е зряла жена – каза една от жените, която вече бе поставила Таке на гърдта си и го кърмеше.

– Тази е още момиче. На колко години сте, госпожице?

– Навърших дванайсет тази година – отвърна момичето.

– И как ви е името?

Тя не искаше да си казва името. В паметта ѝ изникна откъс от поема.

– Йайои – каза тя. – Означава Пролет.

– Това малко човече ваш брат ли е? – попита жената, галейки нежно черната косица на Таке.

Тя знаеше, че не трябва да им казва, че бебето е син на Есенната принцеса.

– Не, майка ми умря преди много години. То е дете на една от моите прислужници – И продължи да си импровизира: – Тя умря при раждането му. Харесва ми да си играя с него. И го взех, когато трябваше да избягам.

– От какво бягахте? – Те ѝ съчувстваха, но любопитството им се примеси с тревога.

Момичето, което се бе нарекло Йайои, започна да трепери, въпреки кожата и горещата напитка.

– Дойде един лош мъж – каза тя и после съжали, че звучи толкова детински. – Уплаших се, че ще ме убие.

– Трябва да я върнем обратно – предложи един от мъжете.

– Кинмару – възрази му другият. – Някой е щял да я убие!

– И този някой, Монмару, може да тръгне да я търси и после кой ще бъде убит? Ние, ето кой!

– Не можем да завием обратно в този вятър – извика кормчи-ята. – Невъзможно е.

* * *

Беше късно следобед, когато дойдоха до брега, близо до Моста на дъгата. Пазарът почти беше приключил. По улиците

на Аомизу на остров Маджима и по моста бяха запалени фенери. Веднага след като корабчето акостира, акробатите скочиха на брега с маймунките.

– Не е късно да направим един-два трика – извика Кинмару.

Монмару започна да думка по малък тъпан и момчетата веднага се втурнаха да играят – в кръг от салта с маймуни, с висока пирамида с три маймунки на върха, див танц, при който животинките подскачаха между мъжете и момчетата. Много скоро край тях се събра тълпа. Йайои разбра, че публиката познава маймунките по име и им подвикваше: *Широ, Томо, Кемури*, и дори си имаха любимци, които аплодираха бурно. Тя бе замаяна от шума, ярките дрехи, кръсците на диалект, който почти не разбираше. Притисна лютнята и ръкописа до гърдата си, сякаш можеха да я предпазят от този странен нов свят.

– Ела с нас – каза жената, накърмила Таке, който сега спеше в нейните обятия. – Ще останеш с нас тази нощ, а утре ще попитаме госпожа Фуджи какво трябва да правим с теб.

Йайои спа неспокойно, на тънък дюшек в стая с три жени и група деца – още едно кърмаче и три малко по-големи, които спяха дълбоко като котенца. Таке се събуди изведнъж с писък, а другото бебе имаше колики и бе раздразнително. Всеки пък, когато Йайои усетеше, че потъва в сън, бебето изплакваше и тя се будеше със страх, в някакъв полусън, че нещо се е случило на Таке, че се е изплъзнал от ръцете ѝ под водата, че маймунките са го откраднали. Чу как мъжете и момчетата се прибраха по-късно, чу пресилените им старания да пазят тишина, приглушения им смях, бърбенето на маймунките, докато се връщаха по клетките си. За няколко часа къщата утихна, но на нея ѝ се стори, че чу птичи кръсък, докато все още бе тъмно, дори преди петлите да са се събудили – дълъг, тънък, тих зов, като от флейта, като ехо от миналото.

Жените станаха призори, за да приготвят закуската. Йайои, която никога не бе готвила през живота си, взе Таке за малко. Той беше почти на два месеца. Погледна я отблизо в лицето и ѝ се усмихна.

Той никога няма да види майка си, помисли си тя и очите ѝ се изпълниха със сълзи. Какво щеше да донесе този ден за тях двамата? Почувства, че ѝ прилошава от страх.

– Не плачи, госпожице.
– Виж колко е бледа, бяла като призрак.
– Трябва да си красива за госпожа Фуджи.
Гласовете на жените ехтяха край нея.
– Ще ми позволи ли госпожа Фуджи да запазя Такемару?
Жените размениха погледи, които тя не трябваше да види.
– Бебето може да остане с нас.
– Да, аз имам достатъчно мляко за две бебета.
– Ти не можеш да се грижиш за него, защото все още си дете.
– Тогава нека остана с вас – Йайои не можеше да сдържи сълзите си.
– Това не е място за млада дама като теб – каза кърмачката на Таке.

В ранната утрин беше студено, но по времето, когато госпожа Фуджи пристигна, слънцето бе високо в небето и въздухът бе топъл. Тя дойде, шумолейки с копринените си одежди, с черешови цветчета в косите, а край нея се разнасяше сладка миризма на парфюм.

Жените веднага започнаха да се извиняват заради Йайои.

– Дрехите ѝ още не са изсъхнали.
– Тя плачеше, затова очите ѝ са червени.
– За малко да се удави вчера, не може да се очаква, че ще е в най-добрия си вид.

Фуджи огледа внимателно Йайои, като взе главата ѝ между ръцете си и я наклони наляво и надясно.

– Мога да видя как изглежда. Какво красиво дете! Коя си ти, миличка, и откъде си?

Някакъв инстинкт подсказа на Йайои, че предишният ѝ живот е приключил и че не бива да говори за него. Тя поклати глава.

– Не можеш ли да ми кажеш? Е, може би е за добро. Имаш чертите на Какизуки. Ти да не си от оцелелите от касапницата в столицата?

Йайои не отговори, но Фуджи се засмя, сякаш прие мълчанието ѝ като знак на съгласие.

– Някой те е скрил в Нишими, но са те открили и затова си избягала?

Този път Йайои кимна.

– Можете ли да си представите как някой мъж ще иска да убие толкова прекрасно същество! – каза Фуджи. – И все пак, стотици жени и деца бяха избити в Мияко последната година, когато воините на Какизуки избягаха, оставяйки семействата си зад себе си. Аз възнамерявам да опазя това дете.

Тя се озърна и видя лютнята и ръкописа.

– Взела си тези неща със себе си? Както и бебето? – Тя вдигна лютнята и я огледа с безизразно лице. Лютнята беше загубила сиянието на палисандровото дърво и блестящия си обков, но Йайои си помисли, че дамата я позна.

– Е, какво ще правя с теб? – каза Фуджи накрая. – Има ли някой, който те преследва?

– Не знам – отвърна Йайои. – Може би. – Тя се стегна и се опита да не трепери.

– Някой сигурно те е видял да падаш в езерото, но видели ли са, че са те спасили? Ако някой те търси, ще започнат издирването от нашите корабчета, затова си мисля да те заведем някъде, където ще бъдеш в безопасност. Ще направим погребална служба за децата, които са се удавили трагично.

Хина се е удавила, а Йайои е била спасена.

– Може ли Таке да дойде с мен?

– Как може момиченце като теб да се грижи за бебе? А това само ще привлече нежелано внимание към теб. Таке ще остане тук, жените ще се грижат за него. Още едно бебе няма да натежи в цялата тази тълпа от деца.

Тя извика на жените да донесат някакви дрехи, но не тези на Йайои, каза им да ги отрежат, за да ѝ станат, но те бяха стари и миришеха на мухъл и на нещо кисело, като оцет. След като я облякоха, покриха главата ѝ с кърпа, която скри косата и по-голямата част от лицето ѝ.

– Трябва да си взема нещата – каза тя притеснено. – Лютнята и ръкописа.

Притисна ги до гърдите си и последва Фуджи в задния вътрешен двор на къщата, където момчетата от корабчето хранеха маймунките и играеха с тях. Имаше и едно младо момиче, думкаше лекичко по един малък тъпан, смееше се на маймуните и дразнеше момчетата, когато се прозяваха и търкаха очите си. Йайои искаше да остане с тях, искаше ѝ се да бъде една от тях.

Почувства как лютнята се развълнува и затрепери, и от нея започнаха да се леят звуци. Тя я хвана, искаше да замлъкне. Момичето отиде до Йоши и хвана покровителствено ръката му, сякаш с цел да го защити. Йайои се запита дали двамата не бяха израсли заедно, дали и това момиче бе принцеса, като Еки?

Фуджи поклати глава.

– Лютнята също ще бъде в по-голяма безопасност, ако я скрием далеч оттук – каза тя. – Каи, миличка, казах ти и преди да не се мотаеш с маймуните тук. Върви си на мястото. Сигурна съм, че имаш достатъчно работа там.

– Иска ми се да остана тук – отвърна Каи.

– Що за глупост! Момичетата не могат да станат акробати. Бъди благодарна, че музикантите те взеха.

Фуджи помогна на Йайои да се качи в паланкина, който бе на земята пред задната врата, с двама силни, яки носачи отстрани. Те се поклониха почтително пред Фуджи, която им указа посоката с нисък глас, с една бърза реплика, преди да се качи до Йайои и да спусне бамбуковите щори.

Чу виковете на жените:

– Довиждане! Довиждане! Пазете се!

– Довиждане, Такемару – прошепна Йайои.

* * *

Лютнята замлъкна, когато мъжете тръгнаха с бавен тръс, а паланкинът се разлюля. От задушаващата жега и движението на Йайои ѝ се доспа и тя кльомна глава няколко пъти, потъвайки в кратки ярки сънища, после се стряскаше и се събуждаше. Не можеше да види нищо отвън, усещаше само движение от светлини в сенки, плясък на вода, после се изкачиха по стръмен хълм, паланкинът се тресеше плашещо, докато мъжете се бореха със стъпалата.

Фуджи вдигна щорите и слезе. Йайои я последва и се наслади на хладния планински въздух. Под нея, обградено от изкривени, усукани борове, се простираше езерото Касуми. Тя виждаше пушека, който се вдигаше от селцата край бреговете му, и малките платна на лодките, блестящи в жълто на слънцето. Зад нея звънна камбана. Сигурно беше пладне.

– Това е женски храм – каза Фуджи. – Изпратила съм няколко момичета тук, да се грижат за тях, докато пораснат достатъчно.

Достатъчно за какво? Йайои се учуди, но се плашеше от отговора.

Тя се концентрира върху това, което бе край нея: алената дървена врата, цъфтящите планински вишни, каменните стъпала, които водеха нагоре, под боровете, извиващи се над тях като тъмен тунел.

Фуджи бързо започна да се изкачва по тях. Йайои трябваше да подтичва, за да е в крак с нея. Каменните плочи бяха твърде високи за дете и в момента, в който стигнаха върха, краката я боляха. Някой сигурно бе уведомил обитателите за пристигането им, защото на върха на стъпалата ги очакваше една монахиня, за да ги посрещне. Зад нея имаше градина с извор, който пълнеше един резервоар, после се изливаше от него и се стичаше, църцорейки, в голямо рибно езеро.

– Нашата игуменка иска да ви почерпи. – Тя погледна Йайои със студен, недружелюбен поглед. – Имате още едно безпризорно дете, за което трябва да се грижим?

– Името ѝ е Йайои – каза Фуджи. – Бих предпочела колкото е възможно по-малко хора да знаят, че е тук. Няма да е за дълго.

– Не – съгласи се монахинята, а очите ѝ оценяваха ръста на Йайои и възрастта ѝ. – Предполагам, може да се присъедини към другите момичета в молитвите и обучението. – Тя се обърна и тръгна към ниска постройка отстрани на храма. Покривът ѝ бе извит в краищата, нагоре, като криле, сякаш щеше да литне всеки момент.

Монахинята спря и се обърна към Фуджи.

– Асагао иска да ви види. Би могла да се сприятели с това момиче. На същата възраст са – Тя плесна с ръце.

Едно момиче излезе от сградата и падна на колене пред Фуджи, която пристъпи напред, взе ръцете ѝ и я вдигна на крака. Огледа я внимателно, така както монахинята бе изучавала Йайои. Момичето се изчерви. Йайои реши, че е много красива.

– Госпожо Фуджи – каза Асагао. – Толкова съм щастлива. Много ми липсвахте.

– Сладко мое дете, довела съм ти едно момиченце, което ще ти стане приятелка. Моля те, грижи се за нея заради мен.

– Заведи я в стаята на момичетата и ѝ покажи всичко – каза монахинята. – Дай ми нещата си. Какво си донесла? Стара лютня и още по-стар ръкопис? От лютнята ще има полза, но тук няма да се нуждаеш от ръкописа. Не се тревожи, ще ти го пазим. Когато си тръгваш, може да го вземеш.

– Преподобна монахиньо, може ли да се разходим малко с вас и госпожа Фуджи? – помоли Асагао.

Тя имаше очарователни маниери и монахинята бе очарована.

– Да, разбира се, тъй като отдавна не си виждала твоята благодетелка. Но само до рибното езеро.

Червени и бели шарани плуваха мирно в големия каменен басейн, под лотосовите листа, от които цветните стебла тъкмо бяха започнали да се появяват.

– Вижте как червените и белите могат да живеят заедно? – каза Асагао. – Защо нашият свят е толкова разпокъсан от войната?

Фуджи се усмихна.

– Ти си много поетична душа, скъпа моя. Виждам, че си се учила добре. Но най-добре е да не се говори за червени и бели. Що се отнася до Мибоши, сега са само бели.

– Но в езерото червените превъзхождат по брой белите – каза Асагао, толкова тихо, че Йайои едва я чу. Тя се запита каква ли е историята на нейния живот и как ще свърши под протекцията на Фуджи. Двете жени си тръгнаха и оставиха момичетата насаме.

* * *

През следващите няколко дни тя успя да научи повече за Асагао и другите момичета. Възрастта им варираше от шест до четиринайсет години. Най-голямата беше нежна и доста висока, стройна като тръстика, но изглеждаше по-срамежлива и по-млада за възрастта си. Името ѝ беше Йури. Следващата по възраст беше Асагао, която бе родена година преди Йайои. Имаше две сестри, толкова близки по възраст, че изглеждаха като близначки, с червени бузи и толкова набити, че дори и оскъдната храна в храма не бе могла да намали пълнотата им. Бяха на десет и девет години и имената им бяха Сада и Сен. Най-малката беше Теру, шестгодишна, слабичко, жилаво малко момиче, което на-

помни на Йайои за маймунските деца акробати. Запита се дали и тя не е от същото семейство и ако бе така, защо е била отпратена в този храм?

Спомена го пред Асагао една нощ, когато се приготвяха да си лягат. По-големите момичета помагаха на по-малките, решеха косите им, окачваха дрехите им на закачалките. Теру бе заспала, докато Йайои гладеше гънките на дрехата си. Йури бе в другия край на стаята и тихичко пееше на Сада и Сен, които вече лежах, гушнати заедно. Гласът ѝ бе тъничък и печален. Сливовите дъждове бяха започнали и всичко бе влажно. Водата падаше в непрестанни каскади от покривите и удавяше всеки друг звук. В тези мрачни дни момичетата често имаха треска, а бяха и депресирани.

– Госпожа Фуджи вероятно я е взела от семейството ѝ – каза Асагао. – Много родители просто нямат избор. Дъщерите се продават на добра цена. Всички искат момичета в тези дни.

– Това ли се е случило и на теб? – Йайои се притесняваше да попита толкова директно, но не можа да сдържи любопитството си.

– Майка ми беше една от музикантките на госпожа Фуджи – прошепна Асагао. – Не трябва да говоря за това, но искам да ти кажа. Баща ми беше воин от Какизуки. Те се влюбили, той откупил свободата ѝ и я отвел в къщата си в Мияко. Жените на лодките нямат деца – както ще откриеш, предполагам, – затова аз съм щастлива, че изобщо съм се родила. Когато столицата падна в ръцете на Мибоши, баща ми не избяга с Какизуки, но ме изпрати при госпожа Фуджи, а след това е убил майка ми и се е самоубил.

– Колко ужасно, колко тъжно – промърмори Йайои, чудейки се как Асагао е могла да израсне толкова красива и толкова очарователна.

– Предполагам, ще откриеш, че всички жени на лодките са едни и същи в тези дни – каза Асагао. – Всички крият трагични истории за загуби и скръб под песните и усмивките си.

Тя погали бузата на Йайои.

– Сигурна съм, че ще станем приятелки.

В този момент Йайои не искаше нищо повече от това.

– Ще бъдем приятелки завинаги – каза тя, хвана ръката на Асагао и я стисна.

На следващата сутрин преподобната монахиня дойде в стаята, където момичетата се упражняваха в сервиране на чай и други напитки и се редуваха да се представят като мъже гости и като жени артистки. Когато играеха ролята на мъже, двете сестри се кикотеха неконтролируемо и особено Сада се оказа безкрайно изобретателна в имитирането на пиянско поведение. Асагао бе не по-малко надарена като актриса и музикантка, разсейвайки и успокоявайки гостите с песни и танци. Те не трябваше да се преструват на влюбени в нея. Дори и преподобната монахиня наблюдаваше известно време с размекнато изражение на лицето. После си спомни защо е дошла и каза:

– Йайои, нашата преподобна игуменка иска да те види.

Това съобщение очевидно шокира другите момичета, които спряха заниманията си и се втренчиха изумено в нея. Сада прекъсна изречението си по средата и започна да хълца, но истински. Преподобната монахиня ѝ хвърли укорителен поглед.

– Вероятно тази роля стана прекалено реалистична. Асагао, събери постелките. Останалите можете да усъвършенствате танцовите си умения с Йури. Ела, Йайои.

Галериите, които свързваха сградите около главната зала, бяха наводнени и дъждът се стичаше от всички страни. Беше ободряващо, все едно че тичаше през водопад. Йайои скачаше преднамерено в локвите, сякаш отново бе малкото момиче, което си играеше с брат си Цумару, с Казе и Чика, децата на кърмачката на Цумару.

– Движи се подобаващо и прилично – сгълча я преподобната монахиня, когато цопна в една неочаквано дълбока локва и водата оплиска краката ѝ.

В края на галерията се издигаше малка усамотена къща, не много по-голяма от обикновена хижа. На тясната веранда стоеше рижава котка, с лапички, прибрани под корема, и гледаше мрачно. Хижата бе стара и очукана от бурите. Бамбуковите щори на вратата висяха разкривени и покрити с черна плесен. Едното стъпало бе счупено и от стените и покрива липсваха по няколко дъски.

– Вие казахте, че игуменката иска да ме види? – каза Йайои колебливо.

– Да, и не ме питай защо! Никога не е говорила с някое от момичетата. Това е много необичайно.

– И тя живее тук?

– Нашата игуменка е духовна личност, а не светска жена. Тя не се интересува от материални неща. Избра тази хижа за свое обиталище, когато оглави нашата общност. Съгласи се на това, само ако ѝ бъде позволено да живее по този начин, скромно, като най-бедната селянка. Предишната игуменка бе различна, много различна. Много ни липсва на всички.

Йайои се надяваше преподобната монахиня да ѝ разкаже нещо повече за предишната игуменка, защото ѝ звучеше интересно, но в този момент един глас дойде отвътре.

– Пусни детето да влезе.

Йайои пристъпи на верандата, избягвайки счупеното стъпало, и дръпна настрана бамбуковата щора. Денят бе навъсен, а вътре бе дори по-тъмно, но една малка маслена лампа гореше пред статуя, в която момичето разпозна конеглавия Канон*. Цъфтящо клонче бе поставено пред нея и сладкият му аромат изпълваше стаята, смесвайки се с мириса на тамяна, но не прикриваше достатъчно лекия дъх на плесента и влагата.

– Ела тук. Казаха ми, че името ти е Йайои.

Жената протегна бледата си ръка и махна на момичето да се приближи. Главата ѝ бе обръсната, а кожата ѝ блестеше на светлината, сякаш бе издялана от слонова кост. Чертите ѝ бяха обикновени, чип нос, широка уста, малки, доста тесни очи, а тялото ѝ, макар и не съвсем пълно, бе солидно и здраво. Носеше проста роба, боядисана в тъмнокестеняво. Краката ѝ бяха подпъхнати под нея и това напомни на Йайои за котката отвън.

Тя видя „Съкровищницата на лозата кудзу“, положена върху опърпана възглавница до игуменката. Жената проследи погледа ѝ.

– Донесла си това със себе си. Можеш ли да го прочетеш?

– Мога да чета малко от нея – каза Йайои. – Но често ми се струва много трудно.

– И аз бих казала същото! – Игуменката се разсмя, с изне-

---

* Канон е японското име на Гуанин, духовно създание, свързано с милостта и състраданието, с конска глава над лицето – бел. прев.

надващо весела нотка. – Мнозина биха го нарекли най-трудния текст в света, ако можеха да извадят късмет да го пипнат. Имаш ли нещо против да ми кажеш как си се сдобила с него?

Имаше нещо в нея, което накара Йайои да се отпусне, сякаш жената ѝ бе роднина, стара леля или баба, каквито тя всъщност никога не бе имала. Коленичи на възглавницата и отмести ръкописа, щастлива, че усети познатия допир под ръката си.

– Един стар човек ми го даде. Като малка се интересувах от растения и лечение. Приготвих препарати от глухарче, корени от репей, въглени и опитвах да ги давам на котките и кучетата, за да ги пият, когато им беше зле. Учителят... той беше един старец, дойде при мен един ден и ме разпита съвсем сериозно за съставките, мерките и дали си вода бележки за резултатите. После ми даде „Съкровищницата на лозата кудзу“ и каза, че ще открия много лекарства вътре, но аз все още не съм успяла да го направя. – Тя се поколеба за миг, после ѝ се довери: – Де да можех да прочета някои части!

– О, да... – каза игуменката. – Това е текст, който съдържа огромна сила, но и аз виждам, че е много сложен и труден. А този старец, можеш ли да ми кажеш името му?

– Учителят Сешин – каза Йайои и веднага съжали, че го бе изрекла.

– Не се бой – каза игуменката. – В тази хижа се говори само истината. Истината е това, което аз търся: истински мисли, истинско прозрение, истински думи. Този учител Сешин, що за човек беше?

– Имаше много, много книги. Живееше в дома на баща ми, не знам защо, но откакто помня, той бе там. Дори и когато мама беше жива, преди госпожа Тама... – Тя си спомни жестокостта на мащехата си и замлъкна.

– Какво е направила тази госпожа Тама? – подтикна я игуменката.

– Тя му извади очите – прошепна Йайои – и го прокуди в Тъмната гора.

– Клетият човек – каза игуменката. – И клетата госпожа Тама, която е потопила в такъв мрак живота си. Тя ли беше втората съпруга на баща ти?

– Майка ми умря, когато бях много малка – каза Йайои. –

Дядо ми взе госпожа Тама от съпруга ѝ, моя чичо, и накара баща ми да се ожени за нея.

– Ах, какви беди причиняват тези старци в опитите си да контролират всичко! Де да можеха да предвидят последствията, които ще преминават през множество поколения.

Игуменката не каза нищо повече за известно време, но взе ръката на Йайои и я погали.

– Съпругът ми почина – каза тя накрая. – Бях още много млада и имахме един син. Ожениха ме по волята на баща ми. Не бях виждала съпруга си до сватбата. Но се влюбах силно в него, просто го обожавах, а и той мен, убедена съм в това. Умря на север. След смъртта му неговият брат ме молеше да се ожена за него и се закле, че ще запази имението за моя син, но мъката ми бе толкова голяма, че не можех да погледна нито един от двамата, защото ми напомняха за моя мъртъв съпруг. Избрах да оставя сина си на грижите на чичо му и се отказах от любовта и всякакви чувства и привързаност. Исках да разбера истината за този предателски жесток свят – и защо хората трябва да живеят живот, изпълнен с такава дълбока болка.

– Намерихте ли отговора? – попита Йайои.

– До известна степен. Тук ние почитаме богинята на изцелението и милосърдието и тя ми помогна. Но ужасно ми липсваше синът ми и когато ми казаха, че той е умрял в планините, болката, която изживях, бе не по-малка от тази, която изпитах за баща му.

Последва дълга тишина.

– Какво ще правя тук? – попита Йайои, защото не знаеше как да реагира на откровението на игуменката. Помисли си за чичо си, за майка си и баща си. Защо някой трябва да умира, а на друг бе позволено да живее? Къде отиват мъртвите? Все още ли виждат всичко, което се случва на Земята? Как биха могли да наблюдават тези, които са обичали, и да не скърбят за тях и да не копнеят да са с тях? Защо духовете им не се връщат по-често?

– Госпожа Фуджи ме помоли да се грижим за теб и да те научим на всичко, което трябва да знаеш. Ние правим това за няколко момичета, които ни е пратила. В замяна тя плаща за поддръжката на храма, за храна и прочие. И ни пази. Тя има множество могъщи приятели. Но има доста хора в тези дни,

които се възмущават от идеята жените да управляват сами делата си. Те искат да ни натрапят мъж свещеник, за да ни държи под око. Времената се променят, моя скъпа Йайои; дори и в това отдалечено място, ние можем да го усетим. Мибоши са воители, не се поддават на по-деликатни занимания, както Какизуки.

– Може ли да остана тук завинаги? – попита Йайои. Тя не искаше да си припомня сражението за властта в столицата, в което баща ѝ бе загинал.

– Боя се, че госпожа Фуджи има други планове за теб – нежно каза игуменката. – Ние се опитваме да предадем на момичетата умения, както физически, така и духовни, за да могат да живеят по-добър живот. Виждам, че ти можеш да четеш и пишеш, но знаеш ли да смяташ?

Йайои поклати глава.

– Е, аз ще те науча на това. И ти ще идваш при мен веднъж седмично и ще четем този ръкопис заедно.

* * *

– Какво ти каза? – попита ревниво Асагао. – Никоя от нас не се е срещала с нея. Как изглежда?

Йайои се бе върнала в момичешката стая, озадачена от разговора с игуменката. Асагао бе сама, другите момичета танцуваха в залата за упражнения. Бяха ѝ наредили да вдигне завивките, след което трябваше да помете пода, но тя все още лежеше на един от дюшеците, с метлата, зарязана край нея. Лицето ѝ бе пламнало, а поясът ѝ – разхлабен.

– Трябва да се науча да смятам – отвърна ѝ Йайои. Не искаше да говори за „Съкровищницата на лозата кудзу“.

– Защо? Да не се канят да те омъжат за търговец? – Асагао се изкиска. – Ще смяташ колко ориз сте продали и ще изчисляваш стойността на реколтата от фасул? Каква загуба за толкова красиво момиче!

– Игуменката ще ми дава уроци – каза Йайои.

Асагао се нацупи.

– Ти ще станеш абсолютна фаворитка. Ще ревнувам и ще ти завиждам. Но как изглежда игуменката?

– Прилича на котка. Всъщност тя си има котка, рижава, и е весела и играва, но усещаш, че може да те одраска всеки момент.

– Йайои погледна Асагао, така както се бе проснала на дюшека, и видя полупрозрачната белота на кожата ѝ. – Не е ли по-добре да побързаш? Преподобната монахиня ще се ядоса, ако те хване, че не си раздигнала завивките и че подът не е пометен.

– Аз се упражнявах за първи път – изкиска се отново Асагао. – Не мога да се сдържа. Толкова е забавно. Йури ми показа. Знаеш ли, че тя скоро ще си тръгне? Ела, ще ти покажа. Легни до мен и аз ще се престоря, че съм твоя съпруг търговец.

Сърцето на Йайои заби бързо и то от ужас. Тя не го изрече, но внезапно си представи бъдещето си. Обърна се и избяга от Асагао, и се озова навън, в градината. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Стигна до върха на стъпалата. Къде би могла да отиде, ако избяга? Можеше да остане тук и да предаде контрола над тялото и живота си на другите, или да умре. В този момент хлипанията ѝ вече я разтърсваха. Тя коленичи, с глава в ръцете си. Не искаше да умира. Но не искаше да ходи там, където възнамеряваха да я пратят.

Чу че някой се приближава зад нея и Асагао я обгърна с ръце.

– Не плачи – утешаваше я тя. – Не плачи. Съжалявам, че те разстроих. Нашият живот може би ще е труден, но ще има и някои удоволствия. Може би си твърде млада, за да го проумееш сега, но един ден ще го разбереш. И ние винаги ще останем приятелки, обещавам ти.

Те чуха, че преподобната монахиня ги вика.

– Предполагам, че ще е по-добре да довърша пода – каза Асагао.